

19/1/2002

Γιος Σπάσσοσ και Κώστας
Πισιαστικά επί σκηνής.

αλό
ου

Ερωτικά καπρίτσια και ηθική διαφθορά

Δύο ανύπαντρες και οικονομικά ανεξάρτητες γυναίκες, φεμινίστριες του όψιμου 19ου αιώνα, που συνδέονται ερωτικά, είναι οι ηρωίδες του έργου του Μάμετ «Boston Marriage» (1999). Η υπόθεση του έργου εκπλησσει το θεατή που γνωρίζει το προηγούμενο έργο του Αμερικανού συγγραφέα και σεναριογράφου.

Η μία από τις γυναίκες εμφανίζεται να έχει βρει έναν πλούσιο εραστή που της εξασφαλίζει πλούσιες παροχές, ενώ συναισθηματικά είναι προσκολλημένη στη φίλη της. Η τελευταία καταφθάνει για να δηλώσει πως είναι ερωτευμένη με ένα νεαρό κορίτσι και χρειάζεται το σπίντι για το πρώτο σημαντικό ραντεβού τους. Η πρώτη αντιδρά έντονα δυσαρεστημένη, αλλά στην πίεση της δεύτερης συμφωνεί να βοηθήσει, αν της επιτραπεί να βλέπει τα καθέκαστα της συνάντησης από μια

γρια

ς δύο δολοφόνους

μο εικόνων

έροντος, θεατρικό

θέατρο Χυτήριο.

λίο, γι' αυτό και γράφει τις
ου σ' ένα κασετοφωνάκι.
στιγμιαία διακόπτεται για
έν από τη λήθη όχι «αντι-
στοιχεία, κατά τη γνωστή
λλά σκέψεις για την κα-
και τη σχέση του παρατη-
αναζητά την «αλήθεια».
γγιχτοι» παρουσιάζονται
Χυτήριο σε σκηνοθεσία της
ος. Η παράστασή της, δυ-
κατάφερε να αναδείξει το
εδώ πα γίνεται περισσό-
σαφές ότι άλλο πράγμα εί-
ή κι άλλο η σκηνοθεσία - μ'
ότι η σκηνοθεσία δεν είναι
ηγεία ενός κειμένου, αλλά
χειρίση ενός κειμένου βά-
υποκριτικού κώδικα. Οι
ων «Ανέγγιχτων», ο Γιώρ-
ος και ο Κώστας Τσάχρας,
ιλότιμες προσπάθειές τους,
ραν να επικοινωνήσουν ου-
πί σκηνής - που σημαίνει
κριτικό στίγμα του ενός δεν
ηκε με το υποκριτικό στίγ-
Έργο ερμηνευτικών απαι-
παιτούσε ηθοποιούς ηλι-
μότερους και μεγαλύτερης
κής εμπειρίας. Επιπλέον α-
αποσπασματικότητα χα-
την κινησιολογία τους ενώ
τας το πρώτο και το σαφώς
ου ενδιαφέροντος δεύτερο
νηκαν τα αδύνατα σημεία
γραφίας της Χριστίνας Πα-
ου.

Σιοπροπούλου, Αμαλία Υψηλάντη
στο έργο του Μάμετ «Αμαρτίες
και πταίσματα» στο θέατρο «Αργώ»

κρυφή τρύπα! Η ηθική διαφθορά
των δύο γυναικών, που αντιμετω-
πίζουν τις ερωτικές σχέσεις σαν κα-
πρίτσιο και παιχνίδι κατάκτησης
και μέσο υλικών απολαβών, δεν
μπορεί παρά να προβληματίσει κα-
θώς ο συγγραφέας δεν έχει καμία
σχέση με το ελαφρύ αστικό θέατρο
των ελαστικών συνειδησεων και
των ελευθερίων ηθών.

Οπότε βγαίνει το συμπέρασμα ό-
τι ή ο συγγραφέας απέτυχε, αφού
δεν είναι ξεκάθαρος ο στόχος του, ή
ότι αλλού το πάει, αλλά η παράστα-
ση δεν το αποδίδει. Ο Μάμετ χρη-
σιμοποιεί το 19ο αιώνα για να μι-
λήσει για στρεβλώσεις της σημερι-
νής εποχής και για την γκέι μόδα.
Το τρίτο πρόσωπο, η αφελής αλλά
εντέλει ενστικτωδώς σοφή υπηρε-
τριούλα, προφανώς χρειάζεται για
να θίξει την ελευθεριότητα και τις
αντιφάσεις στη συμπεριφορά των
διανοούμενων.

Η παράσταση που σκηνοθέτησε
η Άσπα Τομπούλη στο θέατρο
«Αργώ» δεν κατάφερε να περάσει
την ειρωνεία του κειμένου. Αντι-
μετώπισε το αφύσικο, την υπερβο-
λή, ρεαλιστικά, σε βαθμό που να υ-
πάρχει μια «λογική» αντίφαση με-
ταξύ κειμένου και σκηνικής πράξης.
Η Αμαλία Υψηλάντη σαφώς ήταν
κοντύτερα στο ρόλο της από τη Νό-
νη Ιωαννίδου, που έμοιαζε σαν να
κατέκρινε μέσα της το ίδιο το πρό-
σωπο που είχε αναλάβει. Η Δέ-
σποινα Σιδηροπούλου δεν μπόρεσε
στο, μάλλον ατελή, ρόλο της υπη-
ρετριούλας να αναδείξει επαρκώς το
ταλέντο της.

Το όμορφο σκηνικό ήταν του Σί-
μου Καραφύλλη και τα καλαίσθη-
τα κοστούμια της Κλερ Μπρέι-
ογουελ.